

nebyl však v podstatě ani zvláštním prohlášením o uznání dluhu manželkou, ani kupem, ani darováním, nýbrž smlouvou zvláštního druhu, jejíž platnost není závislou na určité formě. Není správné tvrzení, že, byla-li výměna zřízena notářským spisem, musila též jakákoliv změna tohoto práva se státi též jen ve formě notářského spisu. Vždyť v této formě možno zříditi též smlouvy takové, jež nejsou dle zákona na ni vázány, a o tom, v jaké formě se má tato změna státi, rozhoduje vždy jen povaha právního jednání, jež jest předmětem nové úpravy.

Čís. 6633.

Žádá-li pronajímatel za exekuční vyklizení na základě soudní nebo mimosoudní výpovědi, proti níž nebyly podány vypovězeným nájemníkem námitky, jest na něm, by prokázal, že jde o jednu z výjimek §u 31 zák. na ochr. náj. Při mimosoudních výpovědích jest podati průkaz v exekučním návrhu a nelze bez takového průkazu povolití exekuci.

Otázku, mezi stranami spornou, zda jde o dům, podléhající zákonu o ochraně nájemců či o novostavbu, zákonu tomu nepodléhající, nelze řešiti v exekučním řízení.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, R II 403/26.)

Na základě mimosoudní výpovědi pronajímatele, proti níž nájemník nepodal námitky, povolil soud první stolice exekuci vyklizením. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 1 zák. o ochr. náj. mohou pronajímatelé bytů vypovědět smlouvu nájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud, uznáv, že důvody ve výpovědi uvedené patří mezi důležité důvody v §u tom uvedené. Předpis §u tohoto jest předpisem práva velícího (§ 7 druhý odstavec). Z těchto zákonných ustanovení plyne, že pronajímatel, dav nájemníkovi mimosoudní výpověď, provedl úkon, jemuž, bydlí-li nájemník v domě uvedeném zákonem chráněném, nelze přiznati účinek platné výpovědi, třebaže vypovídáný na ni nereagoval, nepodav proti ní námitky. Působnost zákona o ochr. náj. není nikterak omezena tím, že zákon ten nezrušil výslovně §§ 565 a 566 c. ř. s., neboť dle §u 9 obč. zák. stačí, když ten který zákonný předpis byl změněn novým předpisem zákonným, což se též ohledně zmíněných §§ c. ř. s. stalo zákonem o ochr. náj., pokud jde o výpovědi pronajímatele, nikoli ohledně výpovědí nájemců a to pro dobu působnosti tohoto zákona ohledně oněch nemovitostí a práv nájemních, na něž se zákon vztahuje. Z toho vysvítá, že mimosoudní výpověď může býti účinným exekučním titulem jen tehdy, týká-li se místností v domech, na něž se zákon o ochraně nájemníků nevztahuje. Vymáhající věřitel, žádající na základě právoplatné mimosoudní výpovědi, vyhovující předpisům § 565, 566 c. ř. s., povolení exekuce, musí již v exekuční žádosti prokázati, že se nejedná o byt, na který se vztahuje zákon o ochraně nájemníků. Poněvadž vymáhající věřitel této okolnosti neprokázal, nelze jeho exekuční žádosti vyhověti (§ 3 druhý odstavec ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka odkazuje se na odůvodnění napadeného usnesení v podstatě správné. K vývodům dovolacího rekursu dodává se toto: Exekuční návrh opírá se o mimosoudní výpověď z bytu, která formálně odpovídá předpisům Šu 565 odstavec druhý a třetí c. ř. s. a proti které nebyly podány u soudu námitky. Kdyby nebylo zákona o ochraně nájemníků, byla by taková výpověď již sama o sobě podle Šu 1 čís. 18 ex. ř. platným exekučním titulem a stačila by pro povolení exekuce. Jinak jest tomu za platnosti zákona ze dne 26. března 1925, č. 48 sb. z. a n., jehož předpisy o výpovědi jsou právem donucovacím [§ 7 (2)] a který jako pravidlo předpisuje v Šu 1 (1), že pronajímatelé bytů mohou vypověděti smlouvu nájemní nebo podnájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud z důležitých důvodů v Šu 1 příkladmo uvedených. Tento předpis platí jak pro soudní, tak pro mimosoudní výpovědi. Jen výjimečně není třeba soudního svolení ve případech v Šu 31 přesně vypočtených. Je-li však svolení soudu pravidlem, jest již z toho zjevno, že jest na vypovídající straně, by, domáhajíc se přispění soudu jak při soudní, tak při mimosoudní výpovědi prokázala, že v dotyčném případě jde skutečně o jednu z výjimek v Šu 31 zák. o ochr. náj. uvedených. Při mimosoudních výpovědích, proti kterým nebyly podány u soudu námitky, kde tedy soud neměl dosud příležitosti obírat se účinností výpovědi (§ 572 c. ř. s.), jest průkaz ten podati v exekučním návrhu, jímž se žádá na soudě, by mimosoudní výpověď uznal za platný exekuční titul, by podle tohoto exekučního titulu exekuci povolil (což se děje podle Šu 3 druhý odstavec ex. ř. bez výslechu odpůrce) a aby pak provedl podle Šu 349 ex. ř. vyklizení. Jíž z těchto všeobecných úvah jde na jevo, že bez takového průkazu nelze exekuci povolit. Jde to však na jevo také z předpisů exekučního řádu a není v tom směru správným názor dovolacího rekursu, že prý není v zákoně ustanovení, podle kterého by byla vymáhající strana povinna již v žádosti o povolení exekuce vykázáti, že se jedná o stavbu nepodléhající zákonu o ochraně nájemníků a že prý bylo naopak věcí povinné strany, by buď námitkami proti výpovědi, nebo žalobou o bezúčinnost exekučního titulu se bránila. Žádá-li zákon, jak řečeno, po pravidle soudní svolení k výpovědi, jest průkaz o výjimce z tohoto pravidla nezbytným předpokladem působnosti mimosoudní výpovědi jakožto exekučního titulu. Tu pak nařizuje § 54, první odstavec čís. 3 ex. ř., že již návrh na povolení exekuce musí obsahovati všechny údaje, které podle povahy případu jsou důležité pro opatření, jež má buď soud povolující, nebo soud exekuční v zájmu vedení exekuce vydati. A podobně ustanovuje § 55 druhý odstavec ex. ř., že všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí neb opatření, musí býti dokázány navrhovatelem. Takovou podstatnou okolností pro navrhované vyklizení bytu na základě mimosoudní výpovědi byl průkaz podle Šu 31 zákona o ochr. náj., jehož však vymáhající strana nepodala a v návrhu o vyloučení ochrany nájemníků se ani nezmínila. Otázku mezi stranami spornou, zda jde o dům, který podléhá zákonu o ochraně nájemníků — jak tvrdí povinná strana v rekursu — či o novostavbu nepodléhající zákonu o

ochraně nájemníků — jak tvrdí vymáhající strana v dovolacím rekursu — nelze řešiti v řízení exekucním.

Čís. 6634.

Nelze potvrditi vyrovnání, bylo-li řízení zahájeno tímž usnesením proti několika vyrovnacím dlužníkům, kteří nemají úplného společenství majetku a úplně společných věřitelů.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, R II 415/26.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání Ferdinanda a Anny P-ových. Rekursní soud k rekursu jednoho z věřitelů (firmy D.) odepřel vyrovnání potvrditi. Důvody: Manželé Ferdinand a Anna P-ovi žádali společně, by ohledně jejich jmění zahájeno bylo vyrovnací řízení, a předložili seznam společného jmění, aniž by z tohoto seznamu bylo možno seznati stav jmění jednoho každého ze žadatelů. Tato žádost a předložený seznam jmění neodpovídají zákonu. Neboť podle § 1 vyr. řízení jest předpokladem pro zahájení tohoto řízení, by tu byly podmínky vyhlášení úpadku. Tento předpoklad musí tu býti ohledně každého ze žadatelů. Avšak, není-li tu zvláštního seznamu majetku ohledně každého žadatele, není možno zjistiti, zdali podmínky vyhlášení úpadku, tedy také vyrovnacího řízení jsou splněny. Ani přihlášky věřitelů netýkají se vesměs obou dlužníků. K odstranění těchto vad řízení bylo by zapotřebí jeho doplnění a bylo by nepochybně zapotřebí též ustanovení nového vyrovnacího roku; ježto však 90denní lhůta §u 50 čís. 2 vyr. ř. již uplynula, není doplnění řízení již možno a nezbylo, než stížnosti vyhověti a vyrovnání odepřiti schválení.

Nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.

Důvody:

Vyrovnací dlužníci vytýkají napadenému usnesení, že jest zmatečné, poněvadž, odepřevši potvrzení vyrovnání, neuvádí zákonného předpisu. Mohou prý býti tři možnosti, jež by snad přicházely v úvahu pro neschválení, buď důvod podle §u 50 čís. 1 vyr. ř., jak zejména v tom smyslu byla vypracována stížnost věřitelky firmy D., nebo podle §u 50 čís. 2 vyr. ř., neboť usnesení rekursního soudu mluví o vadách řízení již neodstranitelných, nebo konečně také podle §u 51 čís. 1 vyr. ř., poněvadž rekursní soud se zmiňuje též o nezjistitelnosti podmínky zahájení vyrovnacího řízení, totiž zda oba vyrovnací dlužníci jsou nezpůsobilí k placení. Stěžovatelé vytýkají výslovně zmatečnost ve smyslu §u 477 c. ř. s., patrně tedy §u 477 čís. 9 a §u 514 c. ř. s. a §u 63 vyr. ř. Ale této vady tu není, neboť usnesení rekursního soudu lze zcela spolehlivě přezkoumati. Stěžovatelé hájí názor, že tu není důvodu, ze kterého mělo neb mohlo by vyrovnání býti neschváleno. Než s jejich vývody nelze souhlasiti. Vyrovnací dlužníci, manželé, navrhli společně zahájení vyrovnacího řízení, předložili společný výkaz jmění a dluhů, též jedinou společnou nabídku